

Bd. N° 56.

D'Madame Dicks

E Spâss
an zwe'n Akten

vum

Jos. SEVENIG.

All Rêchter virbehâlen

Letzeburg — 1922
Drock a Verlag vum P. Worré-Mertens
J. P. Worré, Nofolger.

D'Perso'nen:

1. **D'Joffer Eulalie Cornichong**, Perso'n vun c. 50 Jahr.
2. **D'Madame Pe'terse'leg**, onngefe'er 40 Jahr al.
3. **D'Joffer Fina Pe'terse'leg**, 17 Jahr al.
4. **D'Sophie Schwiéwelspo'n**, Mod bei der Joffer Eulalie (18 Jahr);
5. **D'Anna Schwiéwelspo'n**, dem Sophie seng Schwester (17 Jahr), Mod bei der Madame Pe'terse'leg.

Den e'schten Akt spillt an der Joffer Eulalie, den zwëten a Pe'terse'legs hirer Stuff.

Zeit: 20. Jahrhonnert.

Bem. Rechts a lénks vum Publikum.

I. Akt.

An der Joffer Eulalie hirer Stuff. Eng Dir rechts an eng lénks. Am Fong e Büffet, an der Mött en Dösch, ronderem etlech Stüll. Un de Wänn Biller.

I. Zén.

D' Sophie, e weisst Schürtech un an eng weiss Haijchen om Kapp, fir 't e'scht eleng; hanneno könnt d'Anna. Während de Rideau opgèt schle't d'Auer zwo'.

Sophie: Dât ass zwo' Auer. 'T ass drop an drun, dat onst Anna könnt. Dât dommt Stéck wollt bei de Mëschter an d'Frankreich goen. Fir sech do ze kreizegen an ze geheien an hanneno neischt ze hun. (*'T lauschtert.*) Méng Mamm dât ass och eng al Tôtz. *Sie* hätt d'aremt Kand alt ro'eg goe gelöss, wann *ech* net gesot hätt: Nën, ech sichen eng Plätz hei zu Letzebûrg. Maia. Et ass jo fein eso'. Elo si mer sche' beienën. Ech hei bei der Joffer Eulalie an hatt am Haus derniewent, beim Hër Pe'ter. (*'T gött geschellt.*) Dât ass et. Nu vif! (*'T lèft em entge'nt. An der Dir treffen se sech. Se emärbelen a küssen sech.*) Bass de do, Anna? O, we' fro' sin ech dach, dass de komm bass!

Anna: Gelt, Sophie. (*Setzt d'Valise op de Buodem, de Prabele' an den Eck a behält den Hutt op.*) Dën dommen Zug ass net viru kommen, soss wär ech ewell zënter enger gudder Ve'erelestonn hei.

Sophie (gèt em et erem): We' gèt et dann, Anna? Wât mécht de Papp? (*Lächt.*) Schmâcht d'Peif em nach ömmer? An d'Mamm? An onse Néckel an de Pir vum Dicks?

Anna: Se schécken der all e sche'ne Bonjour.

Sophie: De Pir och? — Dèn ale Geck.

Anna: Ech hun en net ze gesi krit. (*Luos zum Publikum.*)
Wann et et wösst.

Sophie: Gelt, du mengs ömmer, mir könnten ons net bestuoden. Hè wär emol e'schtens ze al ...

Anna: An zwètens de rechte Koséng. (*Luos.*) De Bre'f vum Pir kritt et muor.

Sophie: A wat! De Koséng! Dât me'ch mer nawell neischt aus, wann en aus Klibberso'ss hirem Haus erausble'f.

Anna: Do kritt en de Kapp ganz verdre't. A wëss de wât, Sophie? Hè schwätzt dir sche'n, an hanneno bestuod en sech mam So's. Dât ass eso' sécher we' Amen am Gebiéed. Da gött hatt d'Madame vum Dicks.

Sophie (verdross): Bong! En ass jo dach nömmen en halwen, èn Zwadder, we' méng Mamm sèt, an hatt ass dackseg. Dât gött e sche'nt Puor. — Ech schwätze net me' vun em.

Anna (luos): Bis no fönnef Minuten. (*Hârt.*) So, Sophie, we' gefällt et dir dann hei?

Sophie: Mais, fein. — Hei gin ech ganz gebildet.

Anna: O'!

Sophie: Jo. — D'Joffer, de' ka sangen an ...

Anna: Se wèrd wuol haulen; duorfir hëscht se Heulalie. (*Se lachen allen zwè.*)

Sophie: A franze'sesch schwätzen.

Anna: Da le'ers du jo alles hei. Ech hun zu Esch weider neischt gele'ert ewe' d'Ströss kehren.

Sophie: An d'Hâptsâch ass, se bezuolt en ordentleche Lo'hn. La Münz, die Freude.

Anna: La Rubbel, die Sto'sskar.

Sophie: Le Hirék, der Durscht (*Eng Dre'uorgel oder e Klavèr spillt e Walzer.*)

Anna: La Fatz, die Spulllomp.

Anna: Le Quinquet, die Gebrechlichkeit. Lauschter ...

Anna: Eng Dre'uorgel. Dât ass de Walzerkinék.

Sophie: Geseis de, Anna. Wât ass hei e Liéwen. — Nu gött et Zeit, dass de iwer gëss. Hei ass déng Valise, dei Parable'. (*Se lüsse lénks aus.*) Kuck do, de' gro'ss, dât ass méng Joffer.

Anna (luos): Ass dât d'Joffer Heulalie?

Sophie: Maia. An de' aner, dât ass d'Joffer Fina, dénger neier Madame hir Joffer.

Anna (lâsst): Se kommen eran. Hürteg eweg. (*Allzwè rechts af.*)

2. Zén.

Vu lénks könnnt d'Joffer Eulalie, mo'desch a färweg geklèdt, e Bröll op der Nuos, eng Zeitschröft an der Hand an d'Joffer Fina, flott geklèdt, en Hutt om Kapp, e Fussball an den Hänn.

J. Fina (lèt de Fussball op den Dösch): Joffer Eulalie, ech lén de Ball hér, da könnst dir en hanneno an engem Schaf versuorgen.

J. Eulalie: Mais, Joffer Fina. Ech verstinn iéch net.

J. Fina (hârt): Ech lén de Ball hér op den Dösch.

J. Eulalie: C'est bien! — Ech hun iéch he'eren. Mais ech kann net recht de Motif saise'eren, dèn iéch engage'ert, fir de Ball hei ze depone'eren.

J. Fina: Méng Mamm wëss net, dat ech am Klub «Rull déng Bull» sin an wann se he'ere ge'f, dat se mech nach Sekretär gewielt hun, da krit ech den Ducksal gestöpst.

J. Eulalie: Prends un siège, Cinna. Setzt iéch hér, Fina. — Ignore'ert d'Madame Pe'terse'leg dât?

J. Fina: Virläfeg.

J. Eulalie: Gläft dir net, Joffer Fina, dat dât mir Difficulté'ten occasionne'ere könnst, wa spe'der d'Madame Pe'terse'leg erfuore ge'f, dat ech gehollef hätt, se ze trompe'eren?

J. Fina: Ech huolen alles iwert mech. — Nun eng aner Sâch. Mir sin am Klub zu 8 Mitglieder. De' soll ech fir e Sonndeg zesummeruffen, dat de Ball probe'ert gött.

J. Eulalie: Eh bien?

- J. Fina:* Soll ech hire Bre'f op franze'sesch schreiwen oder op deitsch?
- J. Eulalie:* Op franse'sesch ge'f ech conseille'eren, an der sche'ner Sprôch vum Racine a vum Corneille. Mais ech fërten, de' aner verstin dât net suffisamment.
- J. Fina:* Dann op deitsch.
- J. Eulalie:* Op deitsch? Mais all valet de chambre an all bonne schreift hei am Land op deitsch.
- J. Fina:* Nel op franze'sesch an och net op deitsch? Dann ass mei Latein um Enn.
- J. Eulalie:* Schreift letzebürgesch, an der Sprôch vum Dicks a vum Lentz.
- J. Fina:* Bong!
- J. Eulalie:* Bong! Eso' son d'Stëmetzer an d'Plafonne'er. 'T sët en: ganz gudd.
- J. Fina:* Da schreibe mer eso': Mer bee'eren ons, iéch . . .
- J. Eulalie:* De' Tournüre «Mer bee'eren ons» ass net letzebürgesch. Eng Invitatio'n muss kürz sin an original. Zwe' Sätz. Fërdeg. — Schreift eso': (*D'Fina note'ert.*) «E Sonndeg no der Vesper Ball. Net félen. Gudd Schong undunn. Vivat d'Fréd. A Punkt; O Punkt. Dât hëscht «am Odrâg vum der Präsidentin». S Punkt «Schriftführerin.» Nu liést et deitlech a luos vir.
- J. Fina (liést):* E Sonndeg no der Vesper Ball. Net félen. Gudd Schong undunn. Vivat d'Fréd. A. O. S. (*Stët op.*) Merci, Joffer Eulalie. Elo ass mer e Stè vum Hiéرز eraf. Entschöllegt, wann ech hürteg hèm lafen . . .
- J. Eulalie:* An da manque'ert net, mat der Madame Pe'terse'leg erem ze komme bei den Te'.
- J. Fina:* Ech wèrd net félen. Mais ech gesing ons nei Mod dach gèr. Au revoir. (*Fort no rechts.*)
- J. Eulalie:* Eng gudd Mod an e gudde Rod, de' man e gudde Stod. (*Riff.*) Sophie. (*D'Sophie dobaussen:* Ech kommen.)

3. Zén.

D'Joffer Eulalie. — *D'Sophie könnt vu rechts eran.*

- J. Eulalie:* Sophie, mei Kand, elo bass de àcht Dég hei.

Sophie: Dât stömmt.

J. Eulalie: Du muss soen: Dât stömmt, Joffer.

Sophie: Dât stömmt, Joffer.

J. Eulalie: Haut kre'e mer de' e'scht Visite zènter dass de hei bass. Da muss de dei Pro'fstéck gudd mâchen.

Sophie: Ech hoffen.

J. Eulalie: Du muss soen: Ech hoffen, Joffer.

Sophie: Ech hoffen, Joffer.

J. Eulalie: Fir 't e'scht muss de den Dösch sche'n arrange'eren, an hanneno mat Chic zerve'eren.

Sophie: 'T wèrd schons klappen.

J. Eulalie: Du muss soen: 'T wèrd schons klappen, Joffer.

Sophie: 'T wèrd schons klappen, Joffer.

J. Eulalie: Ech hoffen och, mei Kand. — Pardon, du huos dach d'Wässer fir den Te' opgesat?

Sophie: 'T kacht ewell.

J. Eulalie: Du muss soen: 'T kacht ewell, Joffer.

Sophie: D'Joffer kacht ewell. — Ech wollt soen: Kacht d'Joffer ewell? — Nu jé: Kacht ewell d'Joffer?

J. Eulalie: 'T ass gudd, mei Kand. — Ge' d'Döschtape't, d'Kaffistape't, de' geblummelecht, direkt sichen. (*D'Sophie gèt rechts aus. — Fir sech.*) Eigentlech breicht è fir d'Pe'terse'legs net vill Fisematenten ze mâchen, well se kennt vu guddem To'n ongefè'er eso' vill we' en Hond vun enger Ne'maschin. (*D'Sophie könnt erem mat enger Tape't. Se léen se zesummen op.*) Sie ass vun engem Baueren-Haff, dât sët genug. An hèn, hire Professor vun der deitscher Sprôch, ass we' mat engem Bleil geklappt. Sophie, bréng d'Tasen an d'Telleren, an d'Lëffelcher an d'Messeren. (*'T geschilt.*) So', — eng, zwo' drei Tasen. Setz d'Telleren derniewent an d'Souscoupen drönnner. (*D'Sophie setzt d'Souscoupen önnert den Dösch, a mécht alles parat.*) — Wât soll è mat er schwätzen?

Sophie: Mat mir?

J. Eulalie: Nèn. Mat der Madame Pe'terse'leg?

Sophie: D'Madame Pe'ter ass jo nach net se'leg. Se liéft jo nach.

J. Eulalie: Du topegt Kand. Se schreift sech jo net Pe'ter. Hire Numm ass Pe'terse'leg.

Sophie: Aha, dât ass eng aner Gei. — Ech hât zu onsem Anna gesot, hire Numm wâr Pe'ter.

J. Eulalie: Wât soll ech mat er schwätzen? — Vun den deutschen a franze'sescheq Autoren?

Sophie (begëschtert): Jo, vun den Autoen. Dât ass och ménges. Ech wöllt, ech könnt de ganzen Dâg Auto fuoren.

J. Eulalie: Wât wëss dè Bleil vum Schiller? — He'chstens dât e'wegt «Lied von der Glocke». Vum Göthe? Neischt. Vum Racine? Rien. Vum Dicks? Glad neischt.

Sophie: Dât ass mein, ègentlech ménger Mamm hire rechte Koséng, de Pir vum Dicks. Mais e feinen Typ, e bössche kleng.

J. Eulalie: Nu bréng nach e Bouquet mat Blummen op den Dösch, Ech ginn an dér Zeit méng Blouse change'eren an den Te' opschödden. An enger Ve'erelestonn sin se hei.

Sophie: Wën?

J. Eulalie: D'Madame Pe'terse'leg an hir Duochter Fina. (*Rechts af.*)

Sophie (eleng): 'T ass mer eso' quatschereg! Sie wëss emol net wât se soll schwätzen. Wât soll *ech*, aremen Düscht, da soen? D'Joffer kennt den Dicks iéwer och. 'T scheint all Fraleid vum Land kennen dè Kiérel. E ka mer am hellen Do gestuole gin. (*Höllt d'Blumme vum Büffet eriwer op den Dösch.*)

J. Eulalie (könnert erem an enger heller Blouse. Se ste'sst widder eng Souscoupe): A wât stët dann do? Ass dât en Teller? We' ko'm dèn duor?

Sophie: Der hât jo gesot, ech soll se önnert den Dösch setzen.

J. Eulalie (beto'nt): Joffer.

Sophie: Önnert den Dösch, Joffer.

J. Eulalie: Setz se önnert d'Tas, mei Kand. (*'T geschitt.*) Botz se iéwel zum e'schten e bössen af.

Sophie (botzt se mam Rack af): 'T gèt neischt iwer d'Proprete't. (*'T gött geschellt.*)

J. Eulalie: Ge' d'Dir opmâche, mei Kand. an da fe'ers de de' Herrschaften eran. (*D'Sophie rechts af. D'Eulalie lauschtert.*) 'T sin se allen zwè.

4. Zén.

Eulalie, Madame Pe'terse'leg, hir Duochter Fina. — Spe'der d'Sophie.

M. Pe'terse'leg (op d'Visite geklëdt): Bonjour, Joffer Cornichong.

J. Fina (löschtleg): Bonjour, bonjour, Joffer Eulalie.

J. Eulalie: Wöllkomm, hiérzlech wöllkomm, dir gudd Nopeschen. Endlech huot et sech geschéckt, dat mer emol e klengen Te' halen.

M. Pe'terse'leg: Mei Mann huot gesot ...

J. Eulalie: Ech gin iéch è coup de main, fir iéch e we'neg ze débarasse'eren. (*Riff.*) Sophie! (*D'Sophie trött an.*) Hei huol dénen Damen hir Hitt, d'Mäntel an d'Pelzer, an dann hânks de alles gudd op. Dât sin deier Sâchen.

M. Pe'terse'leg: 'T kann drop uocht gin. Mais ech hun iéwer mei bescht Klëd net ugedunn, aus der Ursâch hei...

J. Eulalie: We' hun ech no iéch verlängert. 'T ass ewell eso' lãng, dat ech iéch eso' gèr invite'ert hätt...

M. Pe'terse'leg: Ech hu guor net verlängert. Wann è séng Arbecht huot de ganzen Dâg, dann huot è keng Zeit fir ze verlängeren.

J. Eulalie (luos zum Publikum): Wat eng! (*Hârt.*) An 't huot sech ömmer net geschéckt. Ech hat par exemple e ganze Mont kè Médchen.

M. Pe'terse'leg: 'T ass nach kè Médche mir fortgelaf. Mei Mann sét ömmer: Liss, bezuol déng Méderche gudd, da behâls de se lãng.

J. Eulalie (luos): Wat e Flappes! (*Hârt.*) Huolt iéch Plãtz, dir Damen. (*Weist en de' frei Plãtze virum Dösch un.*) An elo huot et sech eso' gudd geschéckt, gelt. 'T ass curieux, dat mir zwo' Nopeschen zwè Médercher aus dém selwegten Haus kritt hun. (*Riff.*) Sophie, deck den Dösch fêrdeg. (*D'Sophie gèt an an aus, bréngt Kuch, Gebäck asw.*)

M. Pe'terse'leg: Maia. Se sin allen zwê vun der Domenéksmillen, halen ech. Mei Mann huot gesot, elo wäre mir zwo' Nopeschen ewe' familje matenèn.

J. Eulalie (luos): Wat e Kompliment! (*Hârt.*) Madame Pe'terse'leg, dir kommt aus enger klassischer Atmosphär. E Professor ass jo de' verkérpert Wössenschâft. Do muss dach eng Fra glécklech sin. . .

M. Pe'terse'leg: Hire Lo'hn ass iéwer werreg kleng. Wa mer dohèm e Kallef verkâft hun, dann hu mer me' gewonnen, we' wa mei Mann sech eng ganz Woch mat déne Schweistodente kujene'ert.

J. Eulalie: An d'Joffer Fina, de' mécht iéch elauter Plese'er. De' huot hire Numm net gestuol. Sie ass effectivement fein an hire Mane'eren an . . .

J. Fina: Joffer Eulalie. Dir mengt et zevill gudd.

M. Pe'terse'leg: Hal dei Mond zo', du dommt Stéck, a wârd bis dass de gefrot göss. — Mer haten et solle Kätt nennen, well Kätt a Liss, dat sin zwe'n al Nimm aus onser Familjen. Méng Mamm hun se Leisse genannt, well hir Mamm Liss an hir Schwester Elise gehéscht huot. A we' mer hatt kritt hun, du hate mer grad onst alt Médchen, wât Kätt gehéscht huot. Du sot mei Mann: Dann nenne mer d'Kand Liss. An du hu mer et Fina genannt aus der Ursâch, well ech ewell Liss hèschen. (*D'Sophie dre't den Te' op.*)

Eulalie: Ech gesinn, dat d'Sophie ons den Te' bréngt. Huolt iéch Plätz um Dösch, dir Damen. Madame Pe'terse'leg, setzt iéch an d'Mött hannert den Dösch.

M. Pe'terse'leg: Nèn, dat ass méng Plätz net aus der Ursâch hei: Mei Mann setzt dohèm ömmer an der Mött an ech rechts vun him. (*Setzt sech rechts.*)

J. Eulalie: Joffer Fina, da mâcht dir ons de' Plese'er, a setzt dir iéch an d'Mött. (*D'Fina mécht et.*)

M. Pe'terse'leg: Gëss du eraf do, du frecht Döppen do, dat ass der Joffer Eulalie hir Plätz. (*D'Fina réckt lénks, d'Eulalie gèt an d'Mött. D'Sophie zerve'ert den Te' an d'Möllech a stellt sech an den Eck rechts vun der Bühn.*)

J. Eulalie: Zerve'ert iéch, Madame Pe'terse'leg. Huolt iéch Kuch an da lósst der iéch et gudd schmâchen. We' ass et mam Te'?

M. Pe'terse'leg: Ech si kè gro'sse Frönd vun Te'. Gemenlech drénke mer dohèm Kaffee, an owes hu mer gedömpft Gronperen. Wann de' op den Dösch kommen, dann öst mei Mann dat e keimt.

J. Eulalie (luos): Wat eng Riéd! (*Hârt.*) An d'Joffer Fina wèrd fro' sin dat se aus der Pensio'n eraus ass. Mais dat war tout de même eng sche'n Zeit. Do konnten se ganz an der Literatur liéwen an zugleich è gesonne Sport mâchen. — Ons letzebürger Literatur gött och ewell vun Dâg zu Dâg me' reich.

M. Pe'terse'leg: Blech! Pure Schwindel! So' sét mei Mann. An zwar aus der Ursâch hei . . .

J. Eulalie: Sophie, schödd wârmen Te' no.

M. Pe'terse'leg: Dat èn d'Feier eraus schmâcht. So' hun ech e gèr. We' hèscht et am Lied vun der Glocke:
«Wohltätig ist des Feuers Macht,
Wenn sie der Mensch bezähmt, bewacht.»

J. Eulalie: Ass dat vun Schiller?

M. Pe'terse'leg: Dât ass aus dem «Lied von der Glocke» vun Schiller. Huot d'letzebürger Sprôch eso' èppes opzeweisen? Mei Mann sét eso': «D'Letzebürgesch ass iwerhâpt keng Sprôch. 'T ass e Gemösch vu schlechtem Deitsch a falschem Franze'sch.

J. Eulalie (stèt erregt op): Ons Sprôch ass de präzisesten Ausdruck, de' richtigst an de' rengst Expressio'n vun onsem Denken a Fillen. Huot d'Sprôch vun Schiller èppes opzeweisen ewe' par exemple «D'Piérle vun Da?» (*D'Fina stèt lénks, d'Sophie rechts op d'Bühn.*)

M. Pe'terse'leg (eifreg): A wât ass ze vergleiche mat dem «Lied von der Glocke?» (*Se deklame'ert ganz aus dem Buch, hårt a mat ville Gesten.*)

Festgemauert in der Erden
Steht die Form aus Lehm gebrannt.
Heute muss die Glocke werden!
Frisch, Gesellen, seid zur Hand!

Von der Stirne heiss,
Rinnen muss der Schweiss,
Soll das Werk den Meister loben;
Doch der Segen kommt von oben.

Zum Werke, das wir ernst bereiten,
Geziemt sich wohl ein ernstes Wort;
Wenn gute Reden sie begleiten,
Dann fliesst die Arbeit munter fort.
So lasst uns jetzt mit Fleiss betrachten,
Was durch die schwache Kraft entspringt;
Den schlechten Mann muss man verachten,
Der nie bedacht, was er vollbringt.
Das ist's ja, was den Menschen zieret,
Und dazu ward ihm der Verstand,
Dass er im innern Herzen spüret,
Was er erschafft mit seiner Hand.

J. Eulalie (singt, während dat d' Madame Pe'terse'leg deklame'ert, me'glechst hårt a mat ville Gesten):

D'Piérle vum Da dat sin déng Diamanten,
D'Blummen um Feld, de' sin dein Hochzeitskléd.
An d'Nuochtegailercher, dat sin déng Musikanten,
An dein treit Hiérz ass méng Gléckse'legkèt.

M. Pe'terse'leg: Wât ass ze vergleiche mat der Feuersbrunst aus der «Glocke»? Fina hellef dénger Mamm.

J. Eulalie: An huot de Schiller eppes opzeweisen ass we' p. exemple: «Et wor emol e Kanone'er»?

M. Pe'terse'leg (deklame'ert eifreg, so'lâng bis dat d'Eulalie mat hirem Sange vum Kanone'er férdeg ass):

Wohlthätig ist des Feuers Macht,
Wenn Sie der Mensch bezähmt, bewacht.
Und was er bildet, was er schafft,
Das dankt er dieser Himmelskraft;
Doch furchtbar wird die Himmelskraft,
Wenn sie der Fessel sich entraift,
Einhertritt auf der eignen Spur
Die freie Tochter der Natur.
Wehe, wenn sie losgelassen,
Wachsend ohne Widerstand

Durch die volksbelebten Gassen
Wälzt den ungeheuren Brand!
Denn die Elemente hassen
Das Gebild der Menschenhand.
Aus der Wolke
Quillt der Segen,
Strömt der Regen;
Aus der Wolke, ohne Wahl,
Zuckt der Strahl.
Hört ihr's wimmern hoch vom Turm?
Das ist Sturm!
Rot, wie Blut,
Ist der Himmel;
Das ist nicht des Tages Glut!
Welch Getümmel!
Strassen auf!
Dampf wallt auf!

J. Eulalie (singt, während d' Madame Pe'terse'leg deklame'ert, recht hårt):

Et wor emol e Kanone'er;
E luog do uowen op der Ruom.
Me' sche' wor nach kè Grenade'er,
A Gottlieb Hurra wor sein Nuom.
Mir zwè mir sollten ons bestuoden,
Mais, fir ons allebèd ze schuoden.
Hun d'Leid gesot, e wär voll Schold,
An du hun ech dommt Stéck net wollt.

(Fest a feierlech.) Den Dicks, dat ass mei Mann.

Sophie (luos): Kuckelei. Ech hun emmer eppes gezweiwelt. A, — si ass bestuodt! Fort vun hirem Mann.

M. Pe'terse'leg: An den Hèr Pe'terse'leg ass mein. (Se setzen sech erem un den Dösch.)

J. Eulalie: Lösse mir ons erem setzen. Mer könne jo an aller Ro' despete'eren. Huolt iéch nach eng Tas Te'. (D'Sophie zerwe'ert.) Eng Håptfro, de' mech interesse'ert, Madame Pe'terse'leg. Wât sitt der gesönnt, aus der Joffer Fina ze mâchen?

M. Pe'terse'leg: Dât selwegt wât ech sin.

J. Eulalie: We' mengt der dat?

M. *Pe'terse'leg*: Et gött eng Hausfra. Domat basta!

J. *Eulalie*: Ass dât hire Goût?

M. *Pe'terse'leg*: Hei ass sech neischt ze goût-en.

J. *Eulalie*: Wât sêt dann d'Joffer Fina duorzo'?

M. *Pe'terse'leg*: Hat huot neischt ze soen.

J. *Eulalie*: 'T ass schuod fir dât sche'nt Talent. Der huot hautzedâgs superbe Karrière fir Damen, de' stode'ere wöllen, par exemple, Professor.

M. *Pe'terse'leg*: Blech!

J. *Eulalie*: Oder Dokter.

M. *Pe'terse'leg*: Schwindel.

J. *Eulalie*: Oder Affekot.

M. *Pe'terse'leg*: Afenéfalt.

J. *Eulalie*: Madame Pe'terse'leg. Dir schwätzt ganz gént d'Wössenschâft an trotzdem huot der iéch e gele'erte Mann geholl.

M. *Pe'terse'leg*: Mais mei Mann huot sech eng Fra geholl, vun dér de Schiller am «Lied von der Glocke» sêt:

Und drinnen waltet
Die züchtige Hausfrau,
Die Mutter der Kinder,
Und herrschet weise im häuslichen Kreise.

J. *Eulalie*: Also d'Fina bestuod sech.

M. *Pe'terse'leg*: Dât wöll ech net behâpten. We' sêt de Schiller weider?

Der Wahn ist kurz:
Die Reu ist lang.
Drum prüfe wer sich ewig bindet,
Ob sich das Herz zum Herzen findet.

(*'T schle't 4 Auer. — Se sp'ngnt op.*) Mei Mann huot gesot, mer sollen em 4 Auer dohëm sin.

J. *Eulalie*: Sitt der dann effectivement eso' presse'ert?

M. *Pe'terse'leg*: Jo, aus dér Ursâch hei ...

J. *Eulalie*: Sophie, bréng alles erbei. — Der huot mer vill Fréd gemâcht, dat der bei mech ko'mt mat érer charmanter Joffer Fina. (*Se dunnt sech un a schrécken op d'Dir zo'.*)

M. *Pe'terse'leg* (*deklame'ert*): Holder Friede, süsse Eintracht
Weilet, weilet freundlich über dieser Stadt.
Au revoir, Joffer Cornichong.

J. *Eulalie* (*an der Dir*): Au revoir, Madame. Au revoir, Joffer Fina. (*An der Mött.*) Gott sei Dank, dat dè Bleil aus dem Haus ass. Elo huot de Schiller recht:

Nach der lieben Heimathütte
Blöckend ziehen heim die Schafe.

Du arent Fina! (*Riff!*) Sophie, komm den Dösch a-raumen. Ech gi méng Blouse nach change'eren. (*Rechts af.*)

5. Zén.

No enger kûrzer Paus könnt d'Sophie vu rechts eran. Et ass ugedunn fir fortzegan, den Huft om Kapp, d'Valise an enger, de Prabele' an der aner Hand.

Sophie (*riff!*): Eddi, Joffer! — (*Schwätzt.*) Hei, an desém Haus, bleiwen ech kèn Dâg a keng Stonn me'. — Dât ass fir mech e Rätselhaus. Wât ass sie égentlech, eng Joffer, eng Madame oder eng geschêdte Fra?
Éch hun ömmer musse Joffer soen. 'T stömmt, Joffer; 'T ass gudd, Joffer. Dât war e Gejoffers an e Gejoffers unni Enn.

An elo, wo' se am Eifer war, könnt et eraus (*lâcht brèd*):
Den Dicks dât ass mei Mann.

Den Dicks dât ass mei Mann. Wât hèscht dât? Wât huot sie ze dicksen? Ass dât mei Koséng Pir vum Dicks? Et wär me'glech, well e kennt all Fraleid am Land. Mais ech mengen, e flèt op de' al Tut — Wè wèss?

Nun. 'T könnt och en aneren Dicks sin. Et gött vleicht nach Dicksen am Land. Mais dann ass et me' schlömm. Dann ass se eng geschêdte Fra an se gött sech fir eng Joffer aus. Op alle Fall ass hei ménges Bleiwes net. 'T könnt èn hei an eng Onggeléenhèt kommen. Duofir son ech dât hei: Hei gëss de fort a besser en Dâg ze fre' ass we' en Dâg ze spe'd. Dât war haut méin e'schten, iéwer och mei leschten Te'.

J. *Eulalie* (*könnnt vu rechts. Se bekuckt d'Sophie.*)

Sophie: Jo, dir könnt kucken.

J. Eulalie: Wät hèscht dät? Gëss du op eng Hochzeit?

Sophie: Wät dät hèscht? Dät hèscht, ech ginn haut fort. A wann ech op eng Hochzeit ginn, da ginn ech op eng e'erbar Hochzeit. Net op d'Hochzeit vun enger Perso'n, de' sech Joffer nennt, a wè wëss wät se ass?

J. Eulalie: Ech si paff.

Sophie: Ah, dir sitt paff? Ech war och paff, we' ech allerlé Sâchen hei he'eren hun. An elo son ech iéch eddi. — Elo ginn ech direkt no Pontemosseleng mer eng Plätz sichen. A wann ech keng zu Pontemosseleng fannen, da ginn ech no Rëss. A wann ech och keng gudd zu Rëss fannen, da kommen ech erem no Monsieur Marting bei méng Matant.

J. Eulalie: 'T ass jo fir haut ze spe'd. Du kriss jo haut kèn Zug me'.

Sophie: Da kre'en ech muor èn. Ech ginn den Owend bei méng Matant an de Pâffendal, an muor onsem Anna eddi son an dann: (*Firt sech mam Fanger önnert der Nuos dârch.*) Allez, hopp, en route!

J. Eulalie: Se'f dach verstänneg, Sophie.

Sophie: Verstänneg! — Sitt dir emol verstänneg. — 'T ass gudd. — Elo ginn ech. Besser ze fre' ewe' ze spe'd. Eddi. (*Fort.*)

J. Eulalie (a Gedanken): Eddi! — (*Fir sech.*) Ass dät aus dem Still? — Huot hatt de Kapp verluor oder ech?

RIDEAU.

II. Akt.

A Pe'terse'legs hirer Stujj. Eng Dir rechts an eng lénks. Am Fong stët e Kanapee, driwer hânt e Bild. E klengen Dösch stët an der Mött, e puor Still ronderem.

1. Zén.

D'Madame Pe'terse'leg, einjach geklëdt, jir'te'scht Hanneno könnt d'Anna am Hausklëd vun enger Mod.

M. Pe'terse'leg (gèt erregt op an aj): Wät soll geschitt sin? — Elo huot d'Bäckesch mer grad telephone'ert, op dät onst Médche wär. Jé!

Huos d'eng Mod,
Da bass de geplöt.

(*Se setzt sech.*) Ech wosst net, wät mer féle ge'f, eso' läng we' d'Kätt bei ons war. We' de' Zeit eremgèt. «Die Jahre fliehen pfeilgeschwind», sët de Schiller. We' mer onst Fina kritt hun, du ko'm d'Kätt bei ons, als jongt Médchen. An elo ass d'Kätt bestuodt, an d'Fina ass siewenzéng Johr al. D'ass d'Liéwen.

Ech hat nawell gemengt, dät Anna wär e brauchbart Médchen. We'negstens séng Schwester do iwer bei der Joffer Eulalie schéngt emol ganz verstänneg ze sin. Nun, 't kann nach eppes le'eren. Wann d'Leid alles wössten, da breichte keng Professeren do ze sin. (*Se lauschtert.*) Elo könnt et.

Anna (könnit vu rechts eran, zwè Bro't önnert dem Arem. Et huot bal kèn Otem): Wät war dät eng Arbécht fir dät hongregt Bro't ze kre'en. (*Lët d'Bro't verdrösslech op den Dösch.*)

M. Pe'terse'leg: Wuofir dann?

Anna: 'T mengt è grad 't ging èn hèschen, eso' e Gedéngs war dât.

M. Pe'terse'leg: So'?

Anna: Dât wor e Gesos a Gefros, an eng Aberzuolegen unni Enn.

M. Pe'terse'leg: Wè war dann am Buték?

Anna: Mais sie, d'Bäckesch.

M. Pe'terse'leg: Wât huot se da gefrot?

Anna: Wât ech gèr hätt. — Mais, sot ech, ech hätt gèr Bro't. — 'T ass fir ze lâchen. Se hu weider neischt am Buték ewe' Bro't. Do wo'sst se jo, dat ech keng Flönt kafe ke'm.

M. Pe'terse'leg: Domat wollt sie froen, wiewill Pond dass de gèr hæss.

Anna: Wât wèss ech, wiewill Pond. E Bro't ass schwe'er, dât anert me' licht.

M. Pe'terse'leg: Du hæss sollen einfach soen, zwè Bro't fir ons.

Anna: Dât hun ech gesot. Du huot d'Bäckesch gesot, se ging iéch net kennen. Sie wösst net, wè Pe'tesch wären. (*M. Pe'terse'leg lâcht.*) Am Enn huot se och gelächt an du sot se: «Ah, elo gèt mer e Licht op,» du gung se bei eso' eng ve'ereckeg Köscht, de' un der Mauer hänkt, dre't un enger Kirep an du huot se doera geschwat. An du krut ech mei Bro't.

M. Pe'terse'leg: Elo verstinn ech d'ganz Sâch. 'T ass net eso' schlömm. Gelt, Anna, hei ass déng e'scht Plätz. Du wars nach net weider craus.

Anna: Dach. Ech war âcht Dég zu Esch an der Villa Flo'.

M. Pe'terse'leg (lâcht): Wo' wars de?

Anna: Zu Esch an der Villa Flo'.

M. Pe'terse'leg: Do huos de net gele'ert, fir Kommissio'nen ze mâchen. Wèss de wât? De' aner Ke'er gèt et besser. Ech weisen dech elo, we's de bei de Bäcker goe solls. Denk der, ech wâr d'Bäckesch an da könns de eran, Bro't kafen. Nu ge' emol aus an da könns de eran an de Buték. (*D'Anna gèt aus a könnst erem eran.*) Nu gre'ss sche'n.

Anna: Bonjour, Madame Pe'ter.

M. Pe'terse'leg: Elo huos de zwe' Féler gemächt, Anna. E'schtens, ech hèsche Madame Pe'terse'leg.

Anna: Madame Pe'terse'leg. Aha. — Onst Sophie hât mir gesot, dir wärt d'Madame Pe'ter. Duofir huot d'Bäckesch mech och sécher net verstanen, we' ech gesot hun, d'Bro't wâr fir Pe'tesch. Ech hätt musse soe fir Pe'terse'lches.

M. Pe'terse'leg: Fir d'Madame Pe'terse'leg. — An zwètens, denk der, ech wâr d'Madame Bäcker an da sés de, wanns de era könns: Bonjour, Madame Bäcker. Nu ge' aus an da könns de erem an da gre'ss de sche'n.

Anna (gèt aus, könnst eran a gre'sst): Bonjour, Madame Bäcker.

M. Pe'terse'leg: Dât war gudd. Nu fuor virun.

Anna: Gött mer Bro't fir d'Pe'terse'legs.

M. Pe'terse'leg: Elo huos de erem drei Féler gemächt. Fir 'te'scht muss de soen: «Gött mer zwè Bro't». So mer emol no.

Anna: Gött mer zwè Bro't.

M. Pe'terse'leg: Fir 't zwèt muss de soen: «Wann et iéch glifft.» — Nu so mer dât och no.

Anna: Gött mer zwè Bro't wann et iéch glifft.

M. Pe'terse'leg: Fir 't drött muss de kèmol soen: «d'Pe'terse'legs». Du muss ömmer soen: «D'Madame Pe'terse'leg». — Nu so mer de ganze Satz no.

Anna: Gött mer zwè Bro't wann et iéch glifft fir d'Madame Pe'terse'leg.

M. Pe'terse'leg: Eso' ass et ganz gudd, Anna. Eso' muss de iéwer ganz genä soen, wanns de nanke'er Bro't kafe gèss, da kriss du schons Bro't. — Nu ge' aus, dann hölls de de Biësem an da kehrs de virun der vischter Dir. (*Anna rechts af. Fir sech.*) De aner Ke'er wèrd hatt séng Sâch schons gudd mâchen.

Eng Onz Gedold errécht vill me'

Ass we' e ganzen Zenner Schle'.

2. Zén.

D'Madame Pe'terse'leg. — Spe'der d'Anna.

M. Pe'terse'leg (wöllt lénks ausgoen, do geseit se e Bläd Papeier bei der Dir om Buodem leien): Wät leit do? (*Hiéft et op a kuckt.*) Wät ass dat? (*Se liést luos.*) E Sonndeg no der Vesper Ball. Net félen. Gudd Schong undunn. Vivat d'Fréd. A. O. S.

Vu wém soll dat sin? 'T mengt èn, 't wär eng Fraleids-schröft. Se gleicht dem Fina sénger. Hatt huot dat net geschriwen, aus der Ursäch hei, et schreift nömme franze'sesch an deitsch. An zwètens, 't kann net danzen. 'T war nach op kengem Bal.

Also wär de' Invitatio'n fir d'Médchen, fir d'Anna. E Sonndeg no der Vesper Ball. — Do hu mer et. Duofir hun se gèr de ganze Sonndeg Mötteg frei. An hanneno kritt èn Zortessen vun den Eltern dat èn se goe gelöss huot. Wät soll èn nu machen? Lössen ech et goen, dann ass et bei den Ale gefélt. Son ech: «Du bleifs hei», dann ass et bei him hannen a vir net geroden. Dat ass eppes mat dém jonge Gezei. Hätte mer d'Kätt erem, dann hätt èn alli de' Kujenate net.

Gudd Schong undunn! — Keng Bauereschong, dat se net zevill tuppen.

Vivat d'Fréd! — An owes spe'd erèm an de Borscht dann nach mat an d'Kiche bréngen. Dat wär de Cottong. — An den aneren Dâg gött da natirlech gesot, — 't huot èn dér uoreger Zongè jo genug, — onst Fina wär em Hallefnuocht erémkommen.

A. O. S. Wät sollen de' drei Bustafen nach hèschen. Dat ka vleicht de Numm vun dem Schreiwir sin. A. Albert, August, Arthur; — O. eso' kennen ech kèn; — S. och net.

'T könnt och vleicht eso' e Sproch sin, we' se der an de Vereiner hun. A. Alles; O. oder. Alles oder nichts. Dat stömmt net mam S.

We' schreift hat sech eigentlech? Schwiéwelspo'n. Mais dat klappt. A, Anna. O, nach ongefee'r e Virnumm. Eso' ass et. Kuck, do ass d'Fraleids-schröft. Hatt huot dat geschriwen. Dat hätt ech wirklich net geduoht. Dat

nennt èn op deitsch «Die Unschuld vom Lande». 'T ass grad we' mei Mann ömmer sét: Se stellen sech we' en heilger Engel, an dobei sin se me' schlecht we' der Deiwel.

Wät nu machen? Selbstverständlech muss et fort. Fort aus dem Haus! Bis haut hâte mir en e'erbare Numm, an an diesem Fall stèt och dem Fina sei gudde Numm am Spill.

Et muss fort. Hei gött net gefrot: Wölls de oder wölls de net? Et wèrd kreischen an sech verstellen an aflèngen. 'T kennt dat jo aus dem ff.

Et huot è gemengt, 't hätt nawell gudd Naupen. Mais eso' eng raffine'ert Heichlerin. Wè wèss, wo' a we' läng dat dat sech an der Städt eremgedriwen huot ir et sech hei gemeldt huot. (*Se rifft.*) Anna!

Anna (trött a mam Biësem an der Hand): Wät glifft?

M. Pe'terse'leg: Ma dei Päck!

Anna: Mei Päck? Wuofir?

M. Pe'terse'leg: Kenns de dè Bre'f hei?

Anna: Nèn.

M. Pe'terse'leg: Nèn? — Kuck, wat e Pharisaiergesicht! Du kenns iéwer d'Spréchwuord «E jonge Ligner en alen De'f.» — Häss de d'Wo'recht elo agestanen, dann hätte mer nach matenè geschwat. Mais elo si mir zwè geschéd.

Anna: Bong. — Da man ech mei Päck. En ass hürteg gemàcht, well de' Geschenker an de' Dréngelder, de' ech hei kritt hun, de' weie net schwe'er. (*Rechts af.*)

M. Pe'terse'leg (fir sech): An elo. — Eleng kann ech net bleiwen. Ech muss mech direkt no engem anere Médchen emsinn.

An de' Blamage bei der Joffer Eulalie. Elo wèrd de' hèmlech lachen. Mais besser de Spott ewe' de Schuod. — Wann d'Fina elo erem könnt, wät wèrd dat Ae machen! (*Lénks af.*)

3. Zén.

D'Anna könnt vu rechts eran, den Hutt om Kapp, d'Valise an der rechter an de Prabel' an der lénker Hand. — Hanneno d'Sophie.

Anna: Aha! — Se huot sech d'urch d'Peif gemächt. Ech hätt er elo nach eddi gesot an dann hätt ech er d'Lignesch ugehängen. — En eso' onschölleg — 't wëss en net wuofir — vun enger Stonn op de' aner op d'Strôss ze werfen. Eso' behandelt è jo kèn Hond! — Do stécht eppes aneschter derhannert. Dât könnt nach eng Ke'er un d'Licht. Lauschter. Elo könnt se erem. Nu wârd. (*Stellt sech a Kampfpositur. 'T gött un d'Dir geklappt.*) Herein!

Sophie (*vu rechts eran, och den Hutt um Kapp; d'Valise an der rechter an de Prabele' an der lénker Hand. — Se bekucken sech allenzwè*): Wât ass dât?

Anna: Wât dât ass? Ech gi fort. — A wât hêscht dât?

Sophie: Ech ginn och fort. An ech wollt dir eddi soe kommen.

Anna: An ech wollt *dir* eddi soe kommen.

Sophie: Wuofir gëss du da fort?

Anna: Wuofir? D'Pe'terse'legs sot elo virun enger Ve'erelstonn: Ma dei Päck!

Sophie: Wuofir dann?

Anna: Wuofir? Fro mech net. Ech wëss et net. Se rifft mech eran. Se huot e Bre'f an der Hand a fré: Kenns de dè Bre'f? Ech sot nèn. — Well ech wosst eso'vill vun engem Bre'f we' e Schne'männche vun enger Brandstôftong.

Sophie: Wât stung dann am Bre'f?

Anna: Wât stung dran. Ech soe jo: Fro mech net, well ech wëss neischt. — Du sot se: Ma dei Päck. Ech hätt er gèr eppes aneschter gesot. Ech duocht: Jo, ech mâche mei Päck an ech ginn, well 't bleibt nach Päck genug hei. — Elo ginn ech direkt no Pontemosseleng. — A wuofir gëss du da fort?

Sophie: Wuofir? Dât wöll ech der soen. An dém Haus könnt ech kèn Dâg me' bleiwen. Dât ass gént mei Gemidd.

Anna: O'?

Sophie: Ja.

Anna: So'?

Sophie: Ja, Anna. — Dât ass en Haus ewe' e Rätsel. Sie nennt sech Joffer, an 't gött en net gescheid derhannert, ob se bestuodt ass oder geschèdt vun hirem Mann. Geschter sot se jo op emol am Eifer, den Dicks wâr hire Mann.

Anna: Ass dât d'Ursâch, dass de fort gëss?

Sophie: Dât ass d'Ursâch.

Anna: Sophie, soll ech der eppes soen?

Sophie: Ja.

Anna: Du bass e Geck. — Soss huot et ömmer gehêscht, du häss eso' eng gudd Plätz, an do läfs de fort wént enger Dommhêt. — A wât gèt dât dech un, ob sie Joffer ass oder bestuodt oder geschèdt? Wârs du âcht Dég bei mir zu Esch an der Villa Flo' gewësst, da wâren de' delekat Naupen dir vergângen.

Sophie: Mais da ge' *du* bei d'Madame Dicks.

Anna: Ech? — Mais dât wâr nach net all Deiwel geflucht. Ech gin elo direkt. Dann hun ech eng gudd Plätz, an da kanns du no Pontemosseleng goen. Wëss de wât? Pontemosseleng ass hürteg gesot. Mais ech mergen, do sin och me' Méderchen ewe' Plätzen.

Sophie: Wann ech mech dann hér bei d'Pe'terse'legs melde ge'f?

Anna: Dât sin dénger Sâchen. Elo wëss de, we' et ass. Eng kleng Probe'er ass dacks besser ewe' eng lîng Le'er.

Sophie: 'T wâr emol ze probe'eren.

Anna: A wann et der da gefale ge'f, wâr et der dann iéscht fir ze bleiwen?

Sophie: Ganz iéscht.

Anna: Dann hei, e Bre'f vum Pir. (*Gött em en.*)

Sophie (*iro'h*): Vum Pir, vum Dicks?

Anna: Ech hun der en nönne ginn, wells de net gleich fortläfs.

Sophie (*liést hârt*): Liebe Sophie! Ich ergreife die Feder, um dir zu wissen zu tun, dass ich noch bei guter Gesundheit bin, was ich auch von dir hoffe. Meine Mutter hat gesagt: Pir, du kanns dich bestaden. Und das wollte ich dir schreiben; dass wir uns nun bestaden, wenn du aus dem Dienst kommst. Aber ich bin ja dein Koséng, so sagt euer Anna immer. Das ist Wurscht. Ich habe mit dem Pastor darüber die Rede gehabt, und der hat gesagt, wir bekâmen die Gespenst. Wie du siehst

bin ich im Schreiben nicht so daheim wie im Schwätzen. Und das ist auch Wurscht. Und du weisst, dass ich dich nicht hole fir deine paar Souen, weil ich kaufe mir keine Frau. Ich hole dich, weil du ein zergutzeregtes Mädchen bist.

Auf dem andern Markt komme ich in die Stadt und wenn wir in der Zeit schlachten, bringe ich dir eine Treip mit. Dein ewig liebender Pir und Koséng vom Dicks.

Anna: Wât sés de ewell?

Sophie: Dât mécht mer Plese'er. Mais virläfeg bleiwen ech hei, wann d'Pe'tesch mech unhöllt.

Anna: D'Madame Pe'terse'leg.

Sophie: D'Madame Pe'terse'leg.

Anna: Dât hei son ech der: e'schtens, du muss këmol soen d'Pe'terse'legs, mais ömmer d'Madame Pe'terse'leg, an zwètens, wanns de Bro't kafe gëss, da muss de ömmer soen: «Gött mer zwè Bro't, wann et iéch gliff, fir d'Madame Pe'terse'leg.» (*Lauschtert.*) Elo könnt se crem. Hürteg eweg!

Sophie: Da gëss du direkt iwer dech melden bei d'Madame Dicks, — an ech ginn aus schellen fir mech hei ze melden. (*Allzwè rechts af.*)

4. Zén.

D'Madame Pe'terse'leg könnt vu lénks eran. — Spe'der d'Sophie vu rechts.

M. Pe'terse'leg: 'T huot è weider nelscht ewe' Verdrösslechkète mat déne Méd. A wât èn et besser mengt, wât è me' Verdross krit. — Wè vun ons zwè ass nun am mëschte bekläckt, hatt oder ech? — Well unni Médche kann ech net fuoren. — Wât nun?

(*T schellt.*) Ech sin net opgeluogt, fir èn elo ze empfänken. Ech sin zevill nervös, an all Abléck kann d'Médche kommen, fir eddi ze soen. — Da gött et leicht nach Kame'de', an dât huot è bei de frieme Leide net gèr. Nèn, elo könnt de Besuch mer net giédlech.

(*T schellt fir 't zwèt.*) Ech muss trotzdem opmâchen.

Nun, ech kann de Besuch vleicht an der Dir affèrdegen oder eriwer a mëngem Mann sei Büroau fe'eren. (*T klappt.*) Herein!

Sophie (trött an): Bonjour, Madame Pe'ter, — Pe'terse'leg.

M. Pe'terse'leg (ganz paff gèt e Schrött hannerzeg): Bonjour! Wè gesinn ech?

Sophie: Jo. 'T ass richtig. Ech sin et, d'Sophie.

M. Pe'terse'leg: Ech hât èr Schwester erwärdt, fir eddi ze son. Wösst dir et ewell? Hatt gèt fort.

Sophie: Hatt ass fort. An ech komme mech ewell fir op séng Plätz ze melden.

M. Pe'terse'leg (nach ömmer erstaunt): léwer—dir—sit jo.

Sophie: Ech sin och fort.

M. Pe'terse'leg: Fort vun der Joffer Eulalie?

Sophie: Maia.

M. Pe'terse'leg: A wuofir dann? — Se war dach èrer ömmer eso' ganz zefridden.

Sophie: Ech hirer och. — Mais ech ginn par Prinzipipp bei keng Joffer me'.

M. Pe'terse'leg: O'! — Wann se sech da bestuode ge'f!

Sophie: Dât wär alt ewell eng aner Sâch. — Mais (*me' luos*), net mam Dicks. we' se mengt.

M. Pe'terse'leg: A wuofir dann?

Sophie: Dât wöll ech iéch soen, Madame Pe'terse'leg. De Pir vum Dicks ass mënger Mamm hire rechte Koséng — (*me' luos*) a mein ale Freier.

M. Pe'terse'leg: De' Sâch ass mer e Rätsel. — We' wär et da mam Lo'hn?

Sophie: We' beim Anna.

M. Pe'terse'leg: Da wäre mer hürteg èns. Mais zwo' Sâchen de' wöll ech iéch soen, wo'erop dat ech halen: E'schtens, sonndes duorft der mer net danze goen. D'E'er vu mënger Duochter stèt am Spill. — Zwètens, der duorft unni mei Wösse keng Bre'we schreiwen.

Sophie: E'schtens kann ech net danzen an zwètens ge'f ech nach le'wer zwè Haiser an zwo' Strösse kehren ass we' e Bre'f schreiwen. Ech sin eso: En ziemlech gudden Zongeschläg, mais eng schwe'er Fiéder.

M. Pe'terse'leg: Da kommt, Sophie, ech wöll iéch èrt Zömmen weisen. (*All zwè rechts af.*)

5. Zén.

D'Fina könnt *vu rechts*. — *Spe'der d'Madame Pe'terse'leg* an *d'Sophie* *vu rechts*.

Fina (*opgeregt*): Wät hèscht dät? Elo begénen ech d'Anna mat sénger Valise op der Ströss. Soll séng Mamm dohèm krank sin, oder soll et fort goen? Dät wär domm; dann hätte mer erem Arbécht fir eng Mod ze kre'en. (*Riff tn lénks.*) Mamma!

M. Pe'terse'leg (*könnt vu rechts*): Hei sin ech, mei Kand.

Fina: Elo grad hun ech d'Anna mat sénger Valise op der Ströss begént. Wät hèscht dät?

M. Pe'terse'leg: Et ass fort.

Fina: Fort? — Dann hu mer jo kè Médche me'?

M. Pe'terse'leg: Dach. Mer hun ewell e nit.

Fina: Ech fale vum Himmel.

M. Pe'terse'leg: 'T wär besser, du fe'ls dran.

Fina: A wo' huos de dann e Médche kritt?

M. Pe'terse'leg: D'Sophie vun der Joffer Eulalie ass hei.

Fina: Ass d'Joffer Eulalie dann domat zefridden? Dann huot *sie* jo kengt me'.

M. Pe'terse'leg: Ganz zefridden.

Fina: We' gung dät da, Mamma? — An eso' streng?

M. Pe'terse'leg: D'Anna ass fort. Et huot sech erausgestallt, dat hatt e verlafent Stéck ass. Du sot ech: Ma dei Päck.

Fina: Mamma, huos de dem Anna kèn Onggleich gedunn?

M. Pe'terse'leg: Liés dese Bre'f. Dèn ass vun him. Do ass séng Önnerschröft: Anna O Schwiéwelspo'n.

Fina (*fänkt u ganz luos ze liësen*): E Sonndeg — no — der Vesper — Ball.

M. Pe'terse'leg: Wuofir göss de eso' ro'd am Gesicht?

Fina: 'T dèt mer lèd fir dech a fir d'Anna. Göss de net be's, Mamma, wann ech der eppes soen? Do ass e Mössverständnes. (*Luos.*) Wät soll ech mâchen? (*Härt.*) Du huos dem Anna Onggleich gedunn.

M. Pe'terse'leg: Onggleich gedunn?

Fina: So, Mamma. Dè Bre'f ass op letzebürgesch geschriwen. Doerop verstèt kèn sech besser ewe' d'Joffer Eulalie. Schéck d'Sophie iwer bei d'Joffer

M. Pe'terse'leg (*riff no rechts*): Sophie!

Fina: Nèn. Dät gèt dach net gudd, fir d'Sophie ze schécken. Ech lafe selwer. (*Fort no rechts.*)

M. Pe'terse'leg (*fir sech*): E gudd Kand! 'T leid net, dat engem Onggleich gesche'e soll. Dät ass sche'n. Doeran huot et sei Papp geiérf. — 'T sét: Göss de net be's? 'T kann è jo net be's gin iwert eso' e Kand.

Sophie (*könnt vu rechts*): Der huot mech geruff, Madame Pe'terse'leg.

M. Pe'terse'leg: Fir eng Kommissio'n bei d'Joffer Eulalie ze mâchen. — Nun ass d'Fina fort, an du wèrs fro'h sin, dass *du* net brauss ze goen. D'Joffer Eulalie ass eso' fro'h mam letzebürgeschen. An ech si grad de Contraire. De Schiller ass mei Mann.

Sophie: Wèn? Den Hèr Pe'terse'leg ass dach ère Mann.

M. Pe'terse'leg: Gewöss, Sophie. — De Schiller, dèn d'«Lied von der Glocke» geschriwen huot, de Schiller a séng Sprôch hun ech gèr. — 'T ass grad, we' wann d'Joffer Eulalie sét: Den Dicks dät ass mei Mann. Dät hèscht...

Sophie (*presséert*): Wät hèscht dät? (*'T klappt.* — *Fir sech.*) Elo gèt mer e Licht op.

6. Zén.

De'Vireg. — *D'Fina* könnt mat der Joffer Eulalie. *D'Fina* huot e Fussball an der Hand. Hannerun dénen zwè d'Anna.

M. Pe'terse'leg: Do sin se ewell.

J. Eulalie: Bonjour, Madame Pe'terse'leg.
M. Pe'terse'leg: Bonjour, Joffer Eulalie.
J. Fina: Mamma, eng gudd Noricht fir iéch.
M. Pe'terse'leg (paff): — Ah!
J. Fina: Hei ass d'Anna erem. 'T ass onschölleg.
M. Pe'terse'leg: Onschölleg? —
J. Fina: Göss de net be's, Mamma?
J. Eulalie: A sot der net, d'Fina soll sei Mond halen?
M. Pe'terse'leg: Au Contraire. Schwätzt iéch emol aus. Soss verstinn ech jo neischt vun èrem ganze Geméich. — Wät huot der ègentlech, dat der eso' feierlech schwätzt?
J. Fina (deklame'ert): E Sonndeg no der Vesper Ball. (Weist de Fussball.) Hei ass de Ball. — Mamma. D'Anna wëss neischt vun dem Bre'f. Ech hun e geschriwen.
M. Pe'terse'leg: Huos du e geschriwen?
J. Eulalie: An ech lu gehollef.
J. Fina: Ech si Sekretärin vum Fussballverein. Huos de eppes dergént, Mamma, da gin ech eraus, well et leit mer wirklech net vill drun.
M. Pe'terse'leg: Doeriwir könne mer nach schwätzen. Nun, d'Häptsäch fir haut! — Anna, dann hun ech dir wirklech Onggleich gedunn. Kommen erem bei mech als Médchen, da si mer quitt.
Anna: Ech sin averstanen.
Alleguor: Bravo. (D'Madame Pe'terse'leg rêcht dem Anna d'Hand.)
M. Pe'terse'leg: Ech hun och eng gudd Noricht fir d'Joffer Eulalie.
J. Eulalie (virwötzig): Tiens.
M. Pe'terse'leg: Mat dér Dickerei dat war e Mössverständnes. Et gött, we' ech beim Sophie he'eren hun, nach en Dicks. Also' zwe'n Dicksen: De gro'ssen Dicks an de klengen Dicks.
Sophie: De klengen Dicks, dat ass mei Koséng. A we' d'Joffer gesot huot «Den Dicks dat ass mei Mann», du hun ech de Pir vum Dicks gemengt. (Se lâchen alleguor.)

J. Eulalie: Aha! Du huos de gro'ssen Dicks net kannt, den Dicks, den de' sche'n Theaterstécker, «d'Mumm Se's» an d'«Juogd» gemächt huot?
Sophie: Nèn, Joffer. — Op der Domenéksmillen go'f ömmer nömme vum Pir vum Dicks geschwät.
J. Eulalie: De gro'ssen Dicks ass do'd. An den hun ech gèr.
Sophie: An de klengen Dicks léift nach. — An den hun ech gèr.
J. Eulalie: De gro'ssen Dicks, den Dicks dat ass mei Mann.
M. Pe'terse'leg: Mais dir sitt net séng Fra.
Sophie (zur J. Eulalie): Ech ke'm dann och erem, — wann et iéch gefe'l.
J. Eulalie: C'est ça. (Se rêcht dem Sophie d'Hand.)
Alleguor: Bravo! Bravissimo!
D'Sophie (séngt no der Weis vun «Et wor emol e Kanone'er):

Dem Dicks sei sche'ne Kanone'er
A séng Mumm Se's hun ech net kannt.
De Kanon- an de Grenade'er
Mam gro'ssen Dicks, de' si mer Wand.
De klengen Dicks wöllt mech bestuoden, —
Dir gött op d'Hochzeit ageluoden, —
Fir d'Geld huot hèn mech net gewollt;
Mein Hié'z ass him me' wert we' Gold.

Zesummen: (D'Sophie wiederhuolt séng Strof.)

Dem Dicks sei sche'ne Kanone'er
A séng Mumm Se's huot hatt net kannt.
De Kanon- an de Grenade'er
Mam gro'ssen Dicks, de' sin him Wand.
De klengen Dicks wöllt hatt bestuoden, —
Mir gin op d'Hochzeit ageluoden. —
Fir d'Geld huot hèn hatt net gewollt,
Sein Hié'z ass him me' wert we' Gold.

RIDEAU.

Enn.